

Oldřich Rajsigl

Vojín Sígr aneb **Ne-skutečná vojna**

PRÁH

V Sušici nebojovali jen Amíci

Vojín Šigr aneb Ne-skutečná vojna

V Sušici nebojovali jen Amíci

Copyright © Oldřich Rajsígl, 2013
Cover © Tomáš Řízek, 2013

ISBN 978-80-7252-438-9

Předmluva

Během své základní vojenské služby jsem vyfasoval celkem 176 dní kasárenské basy, dvakrát vojenského prokurátora. V průběhu druhého roku vojny jsem byl třikrát propuštěn do civilu, v souvislosti s podepsáním pracovních smluv se šachtami „ČSA“ (Československá armáda), „Zápotocký“ a znovu s dolem ČSM, se kterým jsem měl platnou smlouvu už před vojnou i v době vojny. Nenasluhoval jsem ani jeden den, protože se mi od podepsání smlouvy se šachtou ČSA začaly umazávat tresty ještě v době mé základní vojenské služby, a to za vzorné plnění úkolů a díky zvláštním akcím, na které jsem byl vysílán. Ve skutečnosti však bylo plnění úkolů na zavření do vojenských kriminálů, jako byly Sabinov nebo Ilava. Nakonec jsem odešel do civilu ve stejný den jako kolegové, kteří narukovali 1. dubna, i přesto, že jsem nastoupil na vojnu o 12 dní později, a než jsem definitivně opustil kasárna, bylo mi dokonce nabídnuto zůstat na vojně jako voják z povolání. To všechno se událo v době nejhlubší totality, vrcholné vojenské buzerace, v letech 1969–1971. Neuvěřitelné!

Dále jsem byl hned po přijímači a po složení vojenské přísahy známý tím, že jsem veřejně nesouhlasil s okupací ČSSR vojsky Varšavské smlouvy, což byla od řadového vojáka nebetyčná drzost, a získal jsem tím sympatie u té části důstojníků, kteří s aktem okupace ČSSR nesouhlasili. Mé štěstí bylo v tom, že mezi

sympatizanty z řad důstojníků byli dobře postavení jedinci z vele- ní divize Sušice, kteří později sehráli významnou roli v mém dru- hém roce vojny, ale také při napomáhání k dobrým akcím, a po- máhali mi rovněž z mých vojenských průšvihů, kterých jsem měl za dva roky vojny přehršel.

Úvod

Jako sedmnáctiletý, ještě coby neúspěšný student, který čekal, jak dopadnou po prázdninách opravné zkoušky, jsem zažil in- vazí varšavských vojsk do Československa. Museli jsme chodit o prázdninách na elektropraxi do jedné velké továrny, protože praxe byla součástí výuky. Atmosféru toho dne a rána, kdy jsem šel do práce, si pamatuji dodnes. Z rádia se téměř nic nevysíla- lo, zněla z něho něco jako pohřební hudba, po cestě na tramvaj jsem si všiml, že na silnici jsou otisky pásových vozidel, to jsem ještě netušil, že tanků. Cestující stojící na zastávce mluvili něco o okupaci, ale v té chvíli jsem nechápal, o čem je řeč. Až teprve cestou tramvají, když jsem viděl stojící tanky v ulicích, mi došlo, o čem se to lidé vlastně baví, ale vůbec jsem netušil, co se vlastně stalo. Když jsem musel na bráně podniku, u kterého jsem dělal praxi, ukázat závodní průkaz napřed Mongolovi, Polákovi, Něm- covi z NDR a teprve potom vrátnému, došlo mi, že se asi stalo něco strašného. Od této chvíle jsem zaujal negativní stanovisko jak k naší tehdejší socialistické armádě, tak ke komunistům, které jsem začal nenávidět za to, co dovolili, co udělali.

Opravné zkoušky jsem neudělal hlavně kvůli tomu, že jsem první školní den z mladistvé nerozvážnosti těžce urazil jedno- ho z mých profesorů, a odmítl se mu za to po celou dobu svého

studia omluvit. Školu jsem musel opustit, a tak jsem si řekl, že si ji dodělám jinde a jindy. Mezitím jsem dosáhl osmnácti let a musel jsem jít pracovat. Zvolil jsem si OKD, tedy Ostravsko-karvinské doly. Chtěl jsem se způsobem života osamostatnit, získat rychle byt, a ten bylo možné získat jedině zaměstnáním na šachtě. Nastoupil jsem tedy na důl ČSM (Československý svaz mládeže, který existuje dodnes) jako důlní zaměstnanec, dělník. Ubytovali mě v Havířově, na hotelové ubytovně pro horníky, a tak jsem započal svou další životní kariéru, tentokrát jako pracovník v dolech. Kariéra však netrvala dlouho.

V polovině dubna roku 1969 jsem přišel do práce a chtěl si v tzv. známkovně vyzvednout osobní známku.¹ Příslušná pracovnice známkovny mi oznámila, že mám zakázáno sfárat do dolu, a že se mám okamžitě dostavit k vedoucímu. Zeptal jsem se jí: „Proč?“ „No, to ti řekne vedoucí,“ odpověděla. Přišel jsem za vedoucím a ptám se: „Co se stalo, soudruhu vedoucí?“ „No, co se stalo, co se stalo? Člověče, vždyť ty si měl být už dávno na vojně! Okamžitě odevzdej věci do šachtovní výdejny, odhlas se z brigošárny a mazej si domů pro povolávací rozkaz. Val na vojnu, než tě zavřou do kriminálu. My na tebe ty dva roky počkáme, pokud se sem budeš chtít vrátit,“ dodal vedoucí.

A tak mi v těžké a totalitní době v rozmezí let 1969–1971 začala zajímavá, ale i veselá vojna, plná neskutečných příhod, které se pokusím popsat. Chci ukázat pamětníkům té doby, a nejen jim, že i v době těžké totality se v socialistické armádě dala užít spousta srandy, která často končila průšvihem, ale vzápětí i dobrým koncem, pokud máte za zády ty správné lidi.

*****

---

1 Osobní známka – plechová placka s číslem zaměstnance, která visela na určeném místě jako doklad, že je zaměstnanec v práci.

Vylíčím vojenské historiky, které doopravdy staly a které mi dopomohly jak do kasárenské basy, tak i k vojenskému prokurátorovi. Pomohly mi i ke slávě, o kterou by jiný voják, velitel roty, útvaru nestál. Příběhy se pokusím popsat formou jednotlivých kapitol, minipovíděk, v časové posloupnosti tak, jak mi ubíhala základní vojenská služba.

Všechna jména v knize jsou smyšlená.

Nástup na vojnu

V povolávacím rozkazu stálo: Nástup 1. 4. 1969 do Sušice, k útvaru 8186. Hlásit se tam na radiové rotě. O Sušici jsem věděl jenom to, že se tam vyrábějí sirky a že to je pořádný kus cesty do končin, které jsem nikdy předtím nenavštívil. Sbalil jsem si to nejdůležitější do batohu a vyrazil směr Sušice. Nechápal jsem, proč mám sloužit u nějaké radiové roty, ale potom mi došlo, že jelikož byl můj původní studijní obor elektrikařina, a bylo to asi zapsané v mých tzv. kádrových materiálech, byl jsem automaticky zařazen k vojenskému oboru, který měl něco společného s tím, kvůli čemu jsem se původně učil.

Nutno podotknout, že v této době se nosily účesy à la Beatles, a takový jsem měl při nástupu na vojnu i já. Proč se o tom zmiňuji? Moje středně dlouhé vlasy měly přímou souvislost s tím, proč jsem hned od začátku vojny nechtěně vyčníval nad davy po celé dva roky, co jsem sloužil na vojně.

Přijel jsem do Sušice, zeptal se na cestu do útvaru 8186 a už jsem se nemohl dočkat, co že mě zase čeká na mé další životní cestě. Vůbec jsem neoplýval nadšením, že mi ostříhají vlasy

a budu muset snášet dril, buzeraci a jakési komunistické žvásty. Vojna ale byla povinná, a neměl jsem tím pádem na vybranou. Dorazil jsem na bránu kasáren 8186, na které mě zastavil službu konající voják, řka: „Kam kráčíš, civilisto?“ Odpověděl jsem mu: „Na vojnu vojáku, na vojnu.“ A on na to: „Trochu pozdě, nezdá se ti?“ Řekl jsem mu: „Pozdě, ale přece, nemohl jsem najít kasárna.“ Strážný z brány si prohlédl můj povolávací rozkaz, zavolal na radiovou rotu s tím, že prý je tu jeden exot, co 12 dní hledal kasárna, a teprve teď dorazil na vojnu. Co s ním?

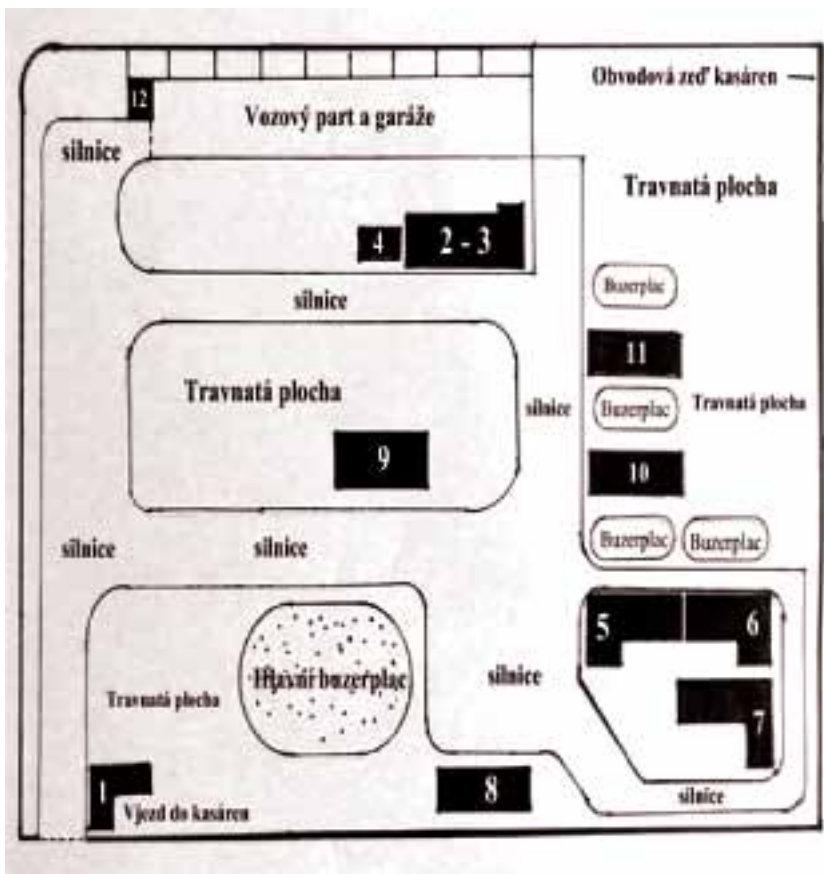
Na radiové rotě mě s úsměvem přijal kapitán Gononov, vedoucí výcviku nováčků. Hned nato mě seřval, že si těch chybějících 12 dní budu muset na konci vojny odsloužit a že něco takového ještě za celou vojenskou historii nezažil, aby voják přišel o 12 dní později na vojnu. Poté jsem absolvoval vstupní prohlídku, vyfasoval vojenské hadry, věci, odevzdal civil, ubytoval se na rotě a přišel se opět ukázat kapitánu Gononovi.

Prohlédl si mě a pravil: „No, do vojáka máš sice daleko, ale munda ti docela sluší. Až na ty dlouhé pačesy. Holiči tu byli na začátku měsíce a vrátí se až za čtrnáct dní. Nedá se nic dělat, budeš muset chodit jako mánička, aspoň budeš druhým pro smích.“ Gononov se však mýlil. Efekt byl obrácený. Vypadalo to komicky, když byla celá četa vylepaná, a vpředu pochodoval voják zarostlý jako bigbíťák. Dlouhé vlasy zapůsobily i ve vojenské jídelně. Jednak jsem byl středem pozornosti a druhak jsem od kuchařů vyfasoval pořádnou porci jídla a přezdítku „herec“, která mi zůstala až do konce vojny.

Prý platil kdysi nepsaný vojenský zákon, že umělci, co šli na krátkou dobu na vojenské cvičení, mohli nosit např. dlouhé vlasy, pokud je používali k výkonu svého civilního povolání.

V osobním volnu svého prvního dne na vojně jsem se seznamoval se zbytkem nováčků a navzájem jsme si sdělovali, odkud

kdo je. Tak jsem spolu s dalšími vojáky z Ostravska utvořil jakýsi nerozlučný tým, který bude za všech okolností držet pospolu.

Půdorysný plán VÚ 8186 Sušice (kasárna již neexistují).

Legenda: 1. Hlavní brána, 2. 3. Štáb a ošetřovna, 4. Basa, 5. Radiová rota, 6. Provozní rota, 7. Jídelna a kuchyně, 8. Kotelna, 9. Sklad všeho možného, 10. Protiletadlová rota, 11. Chemická rota, 12. Brána do vozového parku.

*Zbytek provozní roty VÚ 8186. Budova ani útvar
v současné době již neexistují.*

Můj první průšvih coby nevojáka na vojně

Než se branec stane vojákem, musí projít tzv. přijímačem, tj. výcvikem, kde se musí naučit pozor, pohov, vlevo bok, vpravo bok, pochodem chod, salutovat a podobné nezbytné úkony patřící k vojenskému koloritu života. K tomu všemu je nutný i výcvik v terénu. Náš velitel družstva, drsný mazák, nás bral na cvičák zvaný *Pod Kalichem*, který byl hned za kasárnami, aby nám ukázal a dokázal, jak má vypadat pravá vojna. Často jsme si s sebou brávali masky a tzv. atombordel.² Na cvičáku zpravidla začala buzerace řvaním „k zemi“, „vztyk“ a tak pořád dokola. Poté jednotlivým kolegům nováčkům nařizoval velitel čety nasadit plynovou masku a plazit se příkopem přes kameny, bláto a podobně. No, a když jednou přišla řada na mě, dělal jsem, co mi nařizoval. Když mi ale nařídil plížením vpřed přes jeho oblíbené kameny, tak jsem před prvním kamenem vstal, oprášil se a řekl mu: „Já na tě seru, hňupe, idiotské rozkazy neplním.“ Vylezl jsem z příkopu, sedl si do trávy, vytáhl cigaretu a zapálil si ji. Načež poddůstojník řval něco v tom slova smyslu, že jsem odmítl vojenský rozkaz a že mě to přijde draho apod. Načež jsem mu řekl: „Ještě nejsem vojákem, jasně? Ještě jsem nesložil žádnou vojenskou přísahu socialistické armádě.“ Že na jeho nevymáchanou hubu nejsem zvědavý... Poté jsem nabádal ostatní, ať se na něj vykašlou a jdou si se mnou dát kuřáckou pauzu. Do konce výcviku jsem už nehnul brvou a jen očumoval okolí a jeho buzer výcvik. Celá událost měla dohru u kapitána Gononova. Lampasák na mě v kanceláři řval: „Kurrrvá (ráčkoval), to snad není možné, pár dnů si na vojně, a dovolíš si odmítnout vojenský rozkaz! No sodoma gomora, takovou drzost

---

² Atombordel – gumová pláštěnka, chránící před kontaminací radioaktivními a chemickými látkami apod.

jsem ještě nezažil! No ty budeš asi pořádné vojenské eso, přinejmenším kandidát na vojenského prokurátora!“ Načež jsem ho upozornil stejně jako velitele družstva, že ještě nejsem vojákem, že jsem stále napůl civilistou. Poté Gononov ubral na hlase, a prohlásil: „Byla to sice od tebe drzost, ale vážím si vojáků, kteří si nedají srát na hlavu, umí se ozvat, když se jedná o idiotský rozkaz. Budu tě i nadále pozorovat. Možná z tebe jednou bude dobrý velitel družstva,“ dodal a poslal mě z kanceláře pryč. A tak vznikly nenápadné sympatie mezi mnou a kapitánem Gononovem, který nosil vojenskou čepici tak, že měl kšilt posunutý mírně dozadu, nosil pistoli na boku a měl ji popuštěnou jako pistolník. Buzeroval také každého nováčka, kterého v kasárnách potkal. Já jsem se ho nebál a klidně jsem šel pokaždé proti němu, když se objevil, a neutíkal jsem před ním jako moji kolegové. Vždy jsem ho rázně pozdravil, on mi zkontroloval uniformu a pokaždé dodal: „Myslím si, že z tebe bude dobrý poddůstojník. Po skončení přijímače navrhnu, aby tě poslali do péěšky.“³

Přijímač jsem zvládl docela dobře, i když vojenská buzerace nebyla zrovna můj koníček. I přesto, že se na mě můj velitel družstva zaměřil jako na rebelanta, kterému je zapotřebí dát za vyučenou, do těla, tak ho mé neustálé frflání a eskapády u výcviku přiváděly často k zoufalství. Věděl jsem, že mě zastřelit nemůže, a tak mi jeho výkřiky typu „já ti ty bažante ta brka přistřihnu“, „na každého je metr, nejen vojenský“, „neboj, máme tě všichni v hledáčku“ apod. vůbec nevadily. Velitel výcviku nováčků kapitán Gononov mi neustále vyhrožoval vojenskou basou, ale na druhé straně rezignovaně sděloval: „Máš štěstí, že ještě nejsi voják, ale až jím budeš, tak se boj, pokud si nebudeš plnit své povinnosti, a když se mnou budeš mluvit, nebudeš u toho stát jako čurák.“

3 Péěška, poddůstojnická škola.

První vycházka a první vojenský trest

Základní výcvik skončil a přišel den slavnostní vojenské přísahy. Sjely se skoro všechny maminky vojáků nováčků, i jejich tatínkové, které zachvacovalo nadšení, když viděli své dítě ve vojenské uniformě. Při slavnostním projevu se na tribuně důležitě tvářil i druhý nejdůležitější muž kasáren, politruk podplukovník Pilous, a zbytek velení útvaru. Jedinou výjimkou byla strážmistryně Fifina, vedoucí vojenského skladu, která s úsměvem pokukovala po nových vojácích, po budoucích potencionálních samcích, kteří by mohli utěšovat její sexuální choutky. To jsme v té chvíli ještě nevěděli. Moc se mi líbila, a tak jsem na ni kulil oči, jak to jenom šlo. Po slavnostním projevu velitele útvaru majora Cuknera⁴ a po přečtení vojenské přísahy dalším lampasákem jsem i já musel slíbit, že budu sloužit lidu a plnit si základní vojenské povinnosti. Na závěr jsme kolektivně zařvali: „Tak přísaháme!“ a od této chvíle se ze mne stal voják, na kterého se už vztahovaly vojenské zákony. A tak jsem se stal radistickým učněm na radiové rotě, kterou vedl kapitán Gajči. Po slavnostním ceremoniału následoval oběd a po obědě nám byla povolena první slavnostní vycházka. Za mnou rodiče nepřijeli, protože být na vojně byla pro ně samozřejmost, a tedy nic zvláštního, a tak jsem si první vycházku vychutnával sám.

Byl jsem zvědavý, jak vypadá architektura města, a také mě zajímalo, jak vypadají místní děvčata, protože jsem už v té době

---

4 Major „Cukner“ byl nenáviděnou postavičkou těchto kasáren proto, že souhlasil s okupací ČSSR v roce 1968, a nemohla mu za to přijít na jméno spousta důstojníků z velení divize. Cukner nebylo jeho pravé jméno, ale byla to přezdívka, ke které přišel tak, že jednou jel na cvičení a jako velitel kolony seděl v prvním nákladním vozidle. Když projížděli lesem, vykoul z okna auta ve chvíli, když míjeli strom, a zlomená větev mu rozřízla tvář od ústního koutku až téměř k uchu. Rána mu sice srostla, ale natrvalo se mu porušily nervy v místech srůstu. Od té doby mu v rozčilení huba cukala od koutku směrem k uchu. Proto měl přezdívku Cukner.

nebyl panic a láskyplné či postelové srandičky s holkama se mi moc líbily. Když jsem opustil bránu kasáren, nenapadlo mě nic chytřejšího než si upravit výstroj tak, abych vypadal pro místní holky lákavěji. Vycházkovou čepici, tzv. lodičku, jsem si sundal z hlavy, dal si ji do vnitřní boční kapsy saka a na vázanku v místě pod uzlem jsem si připnul odznak zvaný včelička,⁵ který označoval příslušenství k davu a vojenskému stádu.

No, a jak si tak špacíruju po městě a střídavě koukám po budovách a po holkách, najednou mě zastaví vojenská hlídka, něco jako vojenská policie, a jeden z hlídky mi řekl: „Soudruhu vojíne, předložte nám vycházkový průkaz.“ „A proč?“ odvětil jsem. Ale nakonec jsem ho předložil. Následoval dotaz: „Proč nemáte na hlavě vojenskou čepici? Jak to, že máte na vázance připnutý odznak, když se to nesmí?“ Prohlásil jsem: „V čepici vypadám jako blbec, kterému kvůli ní odstávají uši, a v odznaku zapíchnutém do vázanky nevidím nic špatného. Naopak tím zdůrazňuji, k jakému elitnímu vojsku patřím.“ Podotýkám, že hlídka byla od pohraničnicků, a ty vojáky z útvaru 8186 Sušice prý zrovna moc nemuseli.

Pochopení jsem u hlídky nezískal. A tak jsem se vracel po necelé hodině vycházky zpět do kasáren. Nařídili mi, že se mám hlásit na rotě, aby si mě tam potrestali podle vlastního uvážení. Velitel roty kapitán Gajči si mě předvolal, seřval mě, dal mi 14 dnů zaražené vycházky a týdenní nástup na rajony.

Tak jsem vyfasoval svůj první vojenský trest a stal se mezi nováčky známou postavíčkou, o které si začali vyprávět zatím jen mazáci.

---

5 Včelička, odznak spojařů, na kterém byla křídla ptáka a místo těla ptáka byly blesky.

Vojín Sígr.

Jak mě „uhryzla veverička“

Součástí vojenského drilu byly každodenní ranní rozcvičky, u kterých jsme museli být do půl těla svlečení. Vzhledem k tomu, že jsem před vojnou dělal atletiku, tak cvičení, potažmo sportování, mi nedělalo potíže. Naopak, přivítal jsem každý nestandardní pohyb, který byl nad rámec výcviku při sedavém zaměstnání radisty pípače.

Jednoho rána, když na nás při ranní rozcvičce zase hulákal velitel družstva, jak máme kývat rukama, nohama, tělem, přebíhala přes „hlavní buzerplac“⁶ veverka. Kolega, co cvičil vedle mě, najednou vyhrkl: „Že ji nechytíš.“ „Vsad' se, že ji chytím,“ kontruji. „O co?“ ptá se kolega. „O krabičku cigaret,“ odpověděl jsem. Vypálil jsem tři sta z místa směrem k veverce. Dosprintoval jsem k ní zrovna ve chvíli, kdy vybíhala nahoru po panelovém kasárenském oplocení a chytl jsem ji za krk. Asi vycítila, že jí jde o život, začala se bránit, otočila hlavu tak, že mi úplně prokousla horní část kůže na palci. Asi musela chuděra utrpět šok, protože zuby měla stále sevřené a nedaly se vyvléct z rány. Mezitím doběhl i kolega, co vyprovokoval sázku, a smíchy se mohl potřhat, když uviděl, jak mi veverka visí za kůži na palci.

Docela to bolelo, protože s sebou mrskala. Najednou se ozval velitel rozcvičky a zařval: „Rychle se vraťte na své místo!“ Já musel přiznat barvu: „Nemohu, visí mi na palci veverka,“ a ukázal jsem mu, že nekecám. Zbytek vojáků propukl v hlasitý řehot, i s velitelem rozcvičky, který prohlásil: „Běž i s veverkou k felčarovi na ošetřovnu, ať ti ji z palce sundá. Je stejně povoláním veterinář.“

Doktor Samko, momentální kasárenský lékař, v té době krátkodobá náhrada za klasického doktora, byl skutečně veterinář.

⁶ Buzerplac byla velká plocha určená zpravidla pro rozcvičky, nácvičky pochodování nebo pro slavnostní nástupy vojsk, útvaru apod.

Byl slovenské národnosti, inklinoval k alkoholu a v laboratoři na ošetřovně měl zhotovenou palírnu, ve které vyráběl chlast ze všeho možného. Než jsem k němu vyrazil, řekl jsem kolegovi, že tu veverka musíme z palce nějak sundat, protože by Samka asi „cyp střelil“ (v ostravském žargonu trefil šlak), kdyby to uviděl. Řekl jsem mu: „Víš co? Trochu ji přiškrtí, ona zalape po dechu a já ty její zuby vyvleču z rány.“ Kolega ji přiškrtil poněkud více a uškrtil ji. V té chvíli začalo z veverky vylézat všechno možné. Nevěřili jsme, kolik má toto zvířátko v kožichu parazitů, příživníků. Okamžitě jsme ji pohřbili, já vyrazil směrem na ošetřovnu a kolega se vrátil do družstva dokončit rozcvičku.

Než jsem dorazil na ošetřovnu, tak mi palec pořádně natekl. Samko mě pozval do ordinace ve chvíli, když si doléval štamprli, a prohlásil: „Ááá, zasa nový simulant, o čo ide?“ „Mám oteklý palec, pane doktore,“ řekl jsem, „a nějak mně v něm cuká.“ „A ako si k tomu prišiel?“ ptá se doktor. „Nebudete mi věřit, pane doktore, ale kousla mě veverka,“ já na to. Zrovna si přihýbal ze štamprle, a jak jsem to řekl, tak to, co měl v puse, vyprsknul ven. „Čože? Čo ti jebe, čo to trepeš za somariny?“ prohlásil. „Nejebe mi, pane doktore,“ já na to, „vsadil jsem se při rozcvičce s kolegou, že budu rychlý jako ona, dostihl jsem ji a chytl ji za krkem. Jenže veverka neměla pro můj blbý nápad pochopení a prokousla mi kůži na palci.“ Samko zvažněl, podíval se na můj opuchlý palec a jako správný veterinář prohlásil: „Aj keď majú veveričky zdravé zuby, papule si zrovna moc nečistí, určite ťa nečím nakazila. Priprav sa na to, že do dvoch hodín dostaneš besnotu.“⁷

„Co to je, pane doktore?“ já na to. „To ti pôjde z papule pena, budeš chcieť každého zahryznúť, a nakoniec v kreči zdochneš. No nič, dám ti nato masť, zavážeme to, zavolám na miestnú polikli-

niku, ať ti tam dají injekci proti besnote, protože já ju tady nemám.“

A tak mi pan doktor Samko, zvěrolékař, namazal palec mastí, namotal mi na palec tolik obvazu, že byl nejméně pět centimetrů tlustý. Vzal si ode mě zdravotní knížku a napsal do ní: Pacienta dnes ráno uhryzla veвериčka, palec má opuchlý a vytrčený ako svíčka. Prosím o urgentné ošetrenie, bodnite mu injekciu proti besnote, nech je zase skoro zdravý a tam, kde má byť, na rote. Dr. Samko, jak bylo patrné ze zápisu, měl patrně smysl pro humor, ale mně zrovna do smíchu nebylo.

Zašel jsem se na rotu převléct do vycházkového a se zdravotní knížkou v kapse jsem vyrazil na místní polikliniku. Když jsem vešel do čekárny interního oddělení, bylo v ní zrovna hodně lidí, protože byla dopolední doba. Občas se otevřely dveře, v nich se objevila zdravotní sestra, která brala pacienty podle pořadníku, a já neměl odvahu přijít k ní, ohlásit se, jak mi bylo doporučeno Samkem, a všechny předběhnout. Čas pro nástup vztekliny se zkracoval, a tak jsem si začal představovat, že než se dostanu na řadu, začne fungovat vzteklina a já budu napadat a kousat nešťastné pacienty, kteří měli dost svých zdravotních starostí. A jak tak fantazíruju, otevřely se opět dveře ordinace a zdravotní sestra na mě zahalekala: „Vy jste ten pokousaný voják?“ „Ano, to jsem já,“ odvětil jsem. „Pojďte dál,“ ona na to. V ordinaci mi lékař sdělil, že očkovací látku proti vzteklině nemá. Ať se vrátím co nejrychleji do kasáren a ať s tím zajedeme do vojenské nemocnice do Klatov. Tam ji mají, už tam prý volal.

V kasárenské ordinaci Samko propadl panice, a musím přiznat, že i já jsem měl divný pocit při pomyšlení na to, že se mi krátí čas pro vypuknutí vztekliny. Doktor rychle objednal pohotovostního taxíka a vyrazili jsme do vojenské nemocnice do Klatov. Po

cestě mi nadal do kokotov a pubertákov, čo robia po ránu samé somariny, a že měl v plánu vypálit si aspoň liter slivovice, ktorá mu bude na večerní oslavě asi chybět. Prijeli jsme do nemocnice, došli na interní oddělení a Samko mi říká: „Lapni si tuná na riť, a čakaj, kým ťa zavolajú.“ Zaklepal na dveře nemocničního doktora Kašpárka a po výzvě ‚dále‘ vešel Samko dovnitř.

Spolu se mnou seděla v čekárně interního oddělení spousta simulantů, kteří se určitě chtěli vyhnout vojně, a tak jsem se k nim přidal. Vzájemně jsme se očumovali a mysleli si jeden o druhém své. Najednou se otevřely dveře ordinace, mezi nimi zdravotní sestra, rozhlédla se po přísedících a řekla, ať jde dál ten, co ho kousla ta veverka. Co následovalo, je snad jasné. Osazenstvo čekárny vybuchlo v hlasitý smích a já jsem z ostudy zčerveněl jako rak.

Nemocniční doktor, plukovník Kašpárek, mě zkoumavě pozoroval, asi proto, jestli se na mě už nezačínají projevovat příznaky vztekliny, a poté prohlásil: „Je až neuvěřitelné, jak může jedna veverka rozvrátit morálku socialistického vojáka.“ Všiml si mého objemně zabandážovaného palce a poručil sestře v ordinaci, ať mi to rozbáje a sundá. Když obvaz odmotala, doktor Kašpárek mi řekl: „Pojď sem, ať se můžu podívat, jak vypadá kousnutí po veverce. To jsem ještě ve své lékařské praxi neviděl, a asi už nikdy nevidím. A kam tě vlastně kousla?“ zeptal se. „No do palce, pane doktore,“ řekl jsem. „Do palce? A kam? Nic na něm nevidím,“ dodal doktor a pro jistotu mi otáčel celým koncem ruky. „No sem, pane doktore,“ řekl jsem, „vidíte na palci ty dvě červené tečky?“ „Nevidím nic,“ odfrkl Kašpárek, „ať je to jak chce, pro jistotu dostaneš dvě injekce. Jednu do břicha a druhou do řiti. Sundej si kalhoty, trenýrky a lehni si tamhle na postel.“ Podíval se na Samka a něco si povídali šeptem. Na vysvětlenou musím